

"Bazı ulemanın yeni eserlerinde meslek ve meşrep ayrı ve bid'atlara müsait gittiği için..." cümlesini devamıyla izah eder misiniz?

Bu asır, materyalist ve inkara yatkın bir asır olduğu için, bazı İslam alimleri de bundan nasibini almıştır. Yani bu asrın hakim ruhundan onlar da etkilenmişler. Dini sünnet ölçüsünde değil de kendi anlayış ve hevasına göre yorumlamayı bir metot olarak benimsemişlerdir. Bu da bid'ate müsait bir bakış açısıdır.

Mesela, Vehhabilik bid'at bir mezheptir. Ayrıca fikri yapılarında ve usul metotlarında zararlı düşünce ve fikirleri kabul etmeye veya onlara zemin ihzar etmeye müsait bir karakteri vardır bu mezhebin.

Ehl-i sünnet mezhebi, Kur'an ve sünneti doğru ve sağlıklı anlama yolunda öyle kaide ve usuller ortaya koymuştur ki, muzır ve bidat fikirler asla yol bulup içine sızamıyor. Ama aynı sağlam ve sağlıklı kaide ve usuller, bu mezhepte yoktur. Bu sebeple kötü niyetli ve reformcu sapkınlar bu mezhebi kendi bozuk düşüncelerini ilan ve neşretmekte bir paravan ve araç olarak kullanabilir ve kullanıyor. Aynı misyonu Ehl-i sünnet mezhebinde yapamazlar; zira Ehl-i sünnet sağlam ve kırılmaz bir kale gibi korunaklı ve muhkemdir.

Mesela Vehhabilik nakilcidir, içtihat ve mezhepleri devre dışı bıraktığı için, ayet ve hadislerin istikametli manasını anlayan ve kolektif bir akıl hükmünde olan icma şuuru olmadığı için herkes her ayeti keyfi ve hevai anlayabiliyor ve bozuk bir şekilde tevil edebiliyor. Bu da art niyetli ve bid'at ehli muzır adamların işine gelen bir anlayıştır; yani kullanılmaya müsait bir alt yapıdır.

Ehl-i sünnette ise icma ve kolektif akıl hükmettiği için, isteyen istediği mana ve yorumu yapamaz ve anlayamaz; anlayanın da hükmü yoktur. Peygamber Efendimiz (asm)'in

"Benim ümmetim, dalâlet üzere ittifak etmez."(1)

hükmü, bu meseleyi izah ediyor. Bu sebeptendir ki İslam dünyasının en sağlam ve istikametli yorum ve ekolü Ehl-i sünnettir ve Kur'anî ve Nebevi bir yoldadır. Bunun dışındaki fırka ve ekollerin hepsi arızalı ve kullanılmaya müsaittir.

(1) bk. Sünen-i İbn-i Mace, İst.1401, Çağrı Yayınları, II/1303, Had. No: 3950.